

3 Αυγούστου 2015

Ο Παναής ο αλειτούργητος και η καμπάνα - Αληθινή ιστορία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

- Τά 'μαθες, παππού; Από 'δῶ κι ἐμ πρὸς τὰ μαγαζιά θ' ἀνοίγουν καὶ τὶς Κυριακές.
- Τί λές, παιδάκι μου, στύλωσε μὲ ἀπορία καὶ ἔκπληξη τὰ γεροντικά, θολωμένα ἀπ' τὰ χρόνια μάτια του πάνω στὸν ἐγγονό του ὁ μπαρμπα-Δημητρός.

- Ναί, παππού, εἶναι ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ.

- Ἄλλο καὶ τοῦτο. Καὶ γιατί, μαθές, αὐτό; Πῶς τοῦ ῥθε νὰ βγάλει τέτοια ἀπόφαση;

- Εἶναι νόμος τοῦ κράτους, παππού. Κάποιες Κυριακές τὸ χρόνο τὰ καταστήματα μποροῦν νὰ παραμένουν ἀνοιχτά, νὰ πηγαίνει ὁ κόσμος νὰ ψωνίζει.

- Δηλαδή, θές νὰ πεῖς, θὰ χτυπᾷ ἡ καμπάνα τὸ πρωί, καὶ ὁ κόσμος θὰ βγαίνει γιὰ τὴν ἀγορά;

- Ἔ, κάπως ἔτσι...

Κούνησε τὸ κεφάλι του λυπημένος ὁ γέροντας. Χαμήλωσε κουρασμένο τὸ βλέμμα του, ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός, κι ἔπειτα, χωρὶς νὰ τὸ σηκώσει πάλι, μονολόγησε:

- Δὲν πᾶμε καλά. Τὸ λέω ἐγώ. Θὰ μᾶς χάσει ὁ Θεός!

Καὶ βύθισε πιότερο τὸ κεφάλι στὸ στέρνο του.

- Παππού, θυμᾶσαι - τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὸν μελαγχολικό του βυθισμό ὁ ἐγγονός - θυμᾶσαι ποὺ ἐρχόμασταν μέρες Πάσχα στὸ χωριό, ὅταν ἤμουν στὸ Δημοτικό, κι ἔτρεχα μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ ποῖος θὰ χτυπήσει τὴν καμπάνα Μ. Παρασκευή, ὅλη τὴ μέρα πένθιμα, καὶ μετὰ, τὴν Ἀνάσταση...; Τί γινόταν τότε!... Ἔ, θυμᾶσαι;

- Ἄχ, καλό μου παιδί, ἐσὺ μόνο αὐτὸ θυμᾶσαι! Φυσικὸ εἶναι. Στὴν πόλη μεγάλωσες, δὲ νογᾶς τί θὰ πεῖ ὁ ἦχος τῆς καμπάνας. Γιὰ μᾶς στὸ χωριὸ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ξέρεις τί ἦταν ἡ καμπάνα; Ὅλη ἡ ζωὴ μας μὲ τὴν καμπάνα κυλοῦσε. Θές χαρά, θές γάμος, θές πανηγύρι, θές θλίψη καὶ πένθος, κίνδυνος, φωτιά, μάζωξη τοῦ χωριοῦ στὴν πλατεία, ὅλα μὲ τὴν καμπάνα σημαίνονταν. Μὲ τὴν καμπάνα τῆς ἐκ κλησιᾶς. Καταλαβαίνεις τί θὰ πεῖ αὐτό; Ἡ ἐκκλησιὰ ἦταν ἡ μάνα μας, καὶ ἡ καμπάνα ἡ φωνή της. Ἔτσι τὴ νιώθαμε, γιόκα μου. Μιλοῦσε ὁ ἦχος της. Μὲ πιάνεις; Μιλοῦσε... Νά, τώρα δά, μοῦ ῥθε στὴ σκέψη καὶ ὁ Παναῆς...

- Ποῖος εἶπες, παππού;

- Ξέρεις τί θαῦμα ἔγινε μὲ δαῦτον τὸν ἄνθρωπο, παλληκάρι μου, μὲ τὴν καμπάνα; Σὰν τώρα θυμᾶμαι τὰ λόγια του, ποὺ μᾶς διηγίontan στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ...

Ὁ Παναῆς, ποὺ λές, ἦταν φοβερὸς ἄνθρωπος. Ἀγρίμι σωστό. Ἀλειτούργητος καὶ ἀλιβάνιστος. Τσομπάνης πάνω στὸ βουνό, μὲ τὶς στάνες του καταγίνονταν ὀλοχρονίς. Τὸ πόδι του εἶχε χρόνια ὀλόκληρα νὰ τὸ πατήσῃ στὴν ἐκκλησιά. «Δὲν πατάω ἐγὼ στὸ μαγαζί τοῦ παπᾶ», ἔλεγε. Δὲν ξέρω, κάτι, φαίνεται, παλιά, μιὰ

παραξήγηση, κι ούτε απ' έξω απ' την ἐκκλησιὰ δὲν ἤθελε νὰ περάσει, ἕνα σταυρὸ νὰ κάνει ὁ βλογημένος! Ἀλειτούργητος χρόνια καὶ ἀκοινώνητος, παιδί μου. Εἶχε ἀγριέψει τὸ πρόσωπό του. Κι απ' τὴν κοινωνία μέσα ξεχωρίστηκε, σάν – τί νὰ πῶ; – σάν ἀφορεσμένος ἐκεῖ πὰ στὸ βουνό, ἀλάργα, στὶς στάνες...

Αὐτόν, ποὺ λές, τὸν Παναή, μιὰ μέρα τὸν εἶδαμε στὴν ἐκκλησιὰ. Κοιταχτήκαμε ἀναμεταξύ μας. Τί ἔπαθε ὁ Παναής; Τὸ κεφάλι χαμηλά, ἀξύριστο, ἄλουστο τὸ πρόσωπό του, κι οὔτε ποὺ τὸ σήκωνε μιὰ στάλα. Κάθισε σ' ὅλη τὴ Λειτουργία καὶ μετὰ ἔφυγε σάν κυνηγημένος. Καὶ τὴν ἄλλη φορὰ πάλι, καὶ πάλι. Πρῶτος στὴν ἐκκλησιὰ ὁ Παναής. Ἡμέρεψε τὸ πρόσωπό του. Γιὰ καιρὸ ὅμως δὲ μιλοῦσε. Μιλιά, σοῦ λέω. Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ μᾶς βρῆκε στὴν πλατεία. Τὸν φωνάξαμε γιὰ καφὲ κι ἐκεῖ μᾶς τὰ 'πε ὅλα.

– Τί εἶπε, παππού;

– Σάν τώρα θυμοῦμαι τὰ λόγια του: «Τί 'ναι αὐτὸ ποὺ μοῦ γίνηκε, ὦρὲ παιδιά; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ γροικῆσω. Μπορεῖτε σεῖς νὰ μοῦ τὸ ξηγήσετε; Ἦμαν, μαθές, πάνω κεῖ κι ἔβοσκα τὰ πρόβατα. Ἀπόβραδο, καὶ θὰ τὰ 'μπαζα σὲ λίγο στὴ στάνη. Ἐκατσα μιὰ στιγμή στὸ χορτάρι, ἔτσι φρέσκο πού 'ταν, Ἀπρίλης μήνας βλέπεις. Φύσαε στρωτὸ μαῖστράλι. Πεθαμένους ἀνάσταινε, τέτοια φυσηματιά. Ἔτσι μὲ 'σύχασε αὐτὸ τὸ ἀπόγι καὶ δὲν ἔλεα νὰ σηκωθῶ ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ τότε ἦταν... Ἦρθε στ' αὐτιά μου ἡ καμπάνα. Ἡ καμπάνα τοῦ ἁῖ-Γιώργη, ἐδῶ, τῆς ἐκκλησιᾶς. Μπὰς καὶ πρώτη φορὰ τὴ γροικοῦσα; Κάθε μέρα δὲ χτύπαγε; Ἦ, σᾶς λέω, πρώτη φορὰ τὴ γροίκησα. Δηλαδή, πῶς νὰ σ' τὸ πῶ, βάρεσε μέσα μου ὁ χτύπος, κατάλαβες; Τινάχτηκα πάνου. Γιὰ μένα βαράει ἡ καμπάνα, εἶπα. Γιὰ μένα! Τό 'νιωθα αὐτὸ τὸ πράμα, κατάλαβες; Κι ἀμέσως, σάν – τί νὰ πῶ; – σὰ λιβάνι νὰ μοῦ 'ρθε. Ἐπαθα, σοῦ λέω! Μ' ἔπιασαν τὰ δάκρυα. Γιὰ μένα βαράει ἡ καμπάνα, ἔλεγα, γιὰ μένα! Νά, αὐτὸ ἔπαθα. Μπορεῖς τώρα σὺ νὰ τὸ ξηγήσεις;».

Αὐτὰ εἶπε ὁ Παναής. Καὶ τότε, ποὺ λές, γιόκα μου, σηκώθηκε ὁ γεροντότερος καὶ στάθηκε ἀναμεσὸ μας κι ἔδωσε ἐρμηνεία: «Αὐτό, χωριανοί, δὲν εἶναι τυχαῖο πράμα. Παναή, αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ φωνὴ τῆς καμπάνας. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ! Κατάλαβες; Μὲ τὴ φωνὴ τῆς καμπάνας σοῦ μίλησε ὁ Θεός. Σοῦ 'δωσε νόημα ὁ Θεὸς νὰ σὲ μπάσει στὴν ἐκκλησιὰ. Πῶς σὺ σφυρᾶς καὶ μπάζεις τὰ πρόβατα στὴ στάνη; Ἔτσι καὶ ὁ Θεός. Καὶ τό 'πιασες, Παναή, τὸ νόημα. Τό 'πιασες! Καὶ δὲν εἶσαι τώρα ὁ ἀλειτούργητος καὶ ὁ ἀκοινώνητος. Κατάλαβες, αὐτὸ ἦταν».

– Αὐτὸ ἦταν, γιόκα μου. Ἡ καμπάνα! Καὶ τώρα μοῦ λές, θὰ σημαίνει τὴν Κυριακὴ τὸ πρωί, καὶ ὁ κόσμος θὰ βγαίνει στὴν ἀγορὰ γιὰ ψώνια. Ἄχ, καὶ θὰ μᾶς χάσει ὁ Θεός, παλληκάρι μου. Τί νὰ πῶ, δὲν ξέρω...

Περιοδικό «Ο Σωτήρ»

Τεύχος 2093, 15-7-2014

Πηγή: xristianos.gr